

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **I. P.,** zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 8. 2017, č. j. 51 A 37/2016 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města České Budějovice (dále jen „magistrát“) ze dne 28. 4. 2016, zn. Spr. př. 605/16/Bo, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla jí uložena podle § 125f odst. 3 téhož zákona pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne 25. 7. 2016, č. j. KUJCK 104239/2016, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil napadené rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 23. 8. 2017, č. j. 51 A 37/2016 – 38.

[4] Námitku porušení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu shledal krajský soud nedůvodnou. Magistrát učinil dostatečné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Poučil žalobkyni o možnosti podat vysvětlení a sdělit osobu řidiče. Žalobkyně reagovala toliko sdělením osoby, která měla vozidlo na předmětném místě odstavit. Magistrát pro prověření tvrzení žalobkyně předvolal jí udanou osobu k podání vysvětlení, přičemž se této osobě nepodařilo doručit předvolání na uvedenou adresu. Z evidence obyvatel magistrát k udané osobě nezjistil žádné údaje. Za této situace nezbylo magistrátu nic jiného, než podezření ze spáchání přestupku odložit, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. S ohledem na charakter institutu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla by bylo v rozporu s jeho smyslem, aby magistrát prováděl rozsáhlé prověřování, např. opakovaně se dotazoval žalobkyně, či ukládal pořádkové pokuty atd. Pouhé tvrzení žalobkyně nelze považovat za skutečnost, která by odůvodňovala zahájení řízení o přestupku vůči jí udané osobě. Vzhledem k tomu, že žalobkyně označila za řidiče osobu nekontaktní, má krajský soud za to, že byla splněna podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu příslušného ustanovení zákona o silničním provozu. Správní delikt tak mohl být projednán.

[5] Rovněž námitku porušení čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nekonáním ústního jednání shledal krajský soud nedůvodnou. Magistrát nebyl povinen nařídit v přezkoumávané věci ústní jednání, neboť vzhledem k obsahu správních spisů a podkladům rozhodnutí nebylo nařízení ústního jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[6] Nedůvodná podle krajského soudu je rovněž námitka, že žalobkyně nebyla podle § 51 odst. 2 správního řádu vyrozuměna o provádění důkazů mimo ústní jednání, čímž byla porušena zásada bezprostřednosti. Ze správních rozhodnutí ve věci samé je zcela zřejmé, že v přezkoumávané věci proběhlo dokazování. Z toho důvodu se krajský soud neztotožnil s názorem žalobkyně, že správní orgány nepřistoupily k dokazování. K průběhu samotného dokazování uvedl, že při dokazování určitých skutečností, respektive při provádění některých důkazů by doslovné lpění na zákonné dikci mohlo být hodnoceno jako přepjatý právní formalismus, a to zejména v kontextu průběhu řízení jako takového a účelnosti takového postupu. Za zcela zásadní je nutno hodnotit skutečnost, že listiny, kterými bylo dokazováno, zůstaly ve správním spise založeny, a žalobkyně měla možnost se s těmito listinami kdykoli při nahlížení do spisu seznámit.

[7] V projednávané věci tak sice neproběhlo ústní jednání, nicméně žalobkyně měla po celou dobu správního řízení možnost se s obsahem správního spisu a s podklady rozhodnutí seznámit, což dobrovolně neučinila. Krajský soud neshledal důvodnou ani dílčí námitku žalobkyně směřující vůči absenci protokolu o provedení důkazu, k čemuž pro úplnost dodal, že nebylo-li prováděno dokazování mimo nařízené jednání za účasti žalobkyně, nebyl důvod takový protokol vyhotovit, neboť podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu, je-li to z

logiky věci účelné. Nepořízení protokolu o provedeném dokazování listinami proto krajský soud jako vadu řízení nehodnotil. Listiny zůstaly součástí spisu, a proto je nepochybné, z jakých důkazů byl zjišťován skutkový stav věci.

[8] K námitce neústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se ústavností předmětné právní úpravy zabýval v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40. Se závěry Nejvyššího správního soudu se krajský soud zcela ztotožnil. Dále uvedl, že si je vědom podaného návrhu na zrušení citovaného ustanovení, který je Ústavním soudem veden pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Ke dni rozhodování soudu však nebylo o tomto návrhu rozhodnuto, a proto k této skutečnosti nepřihlédl.

III.

[9] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[10] Stěžovatelka namítala, že v dané věci nebylo provedeno řádné dokazování. Navíc o údajném dokazování nebyl pořízen protokol, což je v přímém rozporu s § 18 odst. 1 správního řádu. Nesouhlasila se závěry krajským soudem odkazované judikatury a odborné literatury, podle které je možné ignorovat § 51 odst. 2 správního řádu tehdy, je-li prováděno pouze dokazování listinou. Poukázala na to, že v těchto případech nebyla posuzována situace, kdy v řízení nebylo provedeno ústní jednání, ani dokazování mimo ústní jednání, a tedy účastník řízení neměl vůbec možnost účastnit se jakéhokoliv dokazování. V tomto směru odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016. č. j. 9 As 139/2015 – 30. V nyní posuzovaném případě se jednalo o podstatnou procesní vadu, jelikož se nejednalo o dokazování „typickými“ listinami, které obsahují pouze text, ale jádro důkazů spočívalo ve fotodokumentaci. Provádění fotodokumentace jako důkazu se od provádění dokazování typickými listinami obsahující pouze text značně liší. Zatímco interpretace obsahu textového dokumentu je zpravidla nesporná, při hodnocení fotodokumentace může dojít a často dochází k rozporům ohledně toho, co ze snímku vyplývá a co nikoliv, případně s jakou mírou jistoty lze na základě fotodokumentace určitý závěr činit či nikoliv. Tomuto zcela zásadnímu důkazu by jistě měl obviněný mít právo se účastnit, aby mohl bezprostředně při „ohledávání“ fotodokumentace oprávněnou úřední osobou reagovat na její dílčí zjištění. Rovněž je nutné trvat na protokolu o dokazování prostřednictvím fotodokumentace, a nelze se spokojit toliko se záznamem do spisu, neboť jinak není hodnocení fotodokumentace správním orgánem na základě obsahu spisu přezkoumatelné. Stěžovatelka jistě měla možnost nahlédnout do spisu a s fotodokumentací se seznámit, nicméně ani to by jí neposkytlo informace o tom, jak správní orgán fotodokumentaci hodnotí, tedy jaké skutečnosti z ní dovozuje a jakým způsobem. Tyto skutečnosti by přitom vyplývaly z protokolu o dokazování fotodokumentací, postupoval-li by správní orgán v souladu s § 18 odst. 1 správního řádu. Je tedy zřejmé, že správní orgán nemá možnost volby, zda bude tato ustanovení respektovat či nikoliv, takový závěr by bez legitimního důvodu krátil na právech účastníky řízení, a byl by též na úkor přezkoumatelnosti postupu správních orgánů.

[11] Stěžovatelka rovněž namítla, že krajský soud měl vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když se zjevně jednalo o předběžnou otázku. Současně navrhla, aby i Nejvyšší správní soud vyčkal s rozhodnutím o této stížnosti do doby, než Ústavní soud v dané věci rozhodne.

[12] Úvahy krajského soudu o námitce protiústavnosti jsou pak nesprávné, a rovněž nepřezkoumatelné. Důvodem je to, že krajský soud se odkazoval na skutkově odlišný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, aniž však uvedl, proč považuje jeho právní závěry za přiléhavé, ačkoliv se nejednalo o totožný případ.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl námitku stěžovatelky, že nebylo provedeno řádné dokazování. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu se nevztahuje na všechny listiny, ale zejména na „listiny“ podle odst. 1 tohoto ustanovení. Jde o listiny, u kterých správní orgán uloží dotčené osobě povinnost je předložit a které se po provedení důkazu musí dotčené osobě vrátit a nezůstávají tak součástí spisu. V této souvislosti odkázal na odbornou literaturu ke správnímu řádu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53. Magistrát postupoval v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu, kdy podkladem pro vydání rozhodnutí bylo oznámení o podezření ze spáchání přestupku, tiskopis o dopravním přestupku sepsaný strážníky městské policie, úřední záznam, výpis z registru provozovatelů vozidel a fotodokumentace označená datem a časem pořízení. Dne 5. 4. 2016 magistrát sdělil stěžovatelce, že je pokračováno v řízení pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Součástí sdělení bylo i poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve dnech 25. až 27. 4. 2016. Toto sdělení bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 5. 4. 2016. Po uplynutí stanovené lhůty bylo dne 28. 4. 2016 vydáno napadené rozhodnutí. Z uvedeného je zřejmé, že řízení bylo vedeno v souladu se správním řádem a stěžovatelce bylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutím a tyto podklady obsahovaly důkazy, které byly použity pro vydání rozhodnutí. Závěrem žalovaný odmítl i námitku, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatelky se závěrem krajského soudu, jenž dovodil, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem

vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.

[18] Správní delikt v dané věci spočíval v tom, že stěžovatelka jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby s jejím vozidlem dne 3. 12. 2015 v době kolem 16:23 hodin nebylo neoprávněně zastaveno a stáno v Českých Budějovicích, na vozovce pozemní komunikace v ulici Jeronýmova, před domem č. 21, a to v úseku platnosti vodorovné dopravní značky V12c (zákaz zastavení). Skutkový stav byl prokazován oznámením o podezření z přestupku od Městské policie České Budějovice, vyplněným tiskopisem vyrozumění o porušení pravidel, úředním záznamem zakročujících strážníků, fotodokumentací z místa přestupku zachycující vozidlo registrační značky X a kartou příslušného vozidla z centrálního registru vozidel.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatelky ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo vedle oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úředního záznamu a výpisu z centrálního registru vozidel i fotodokumentace zachycující předmětné vozidlo stojící bezprostředně u vodorovné dopravní značky V12c. Z citovaného oznámení, úředního záznamu a fotodokumentace jednoznačně vyplývá, že vozidlo stěžovatelky stálo dne 3. 12. 2015 v době nejméně od 16:23 hod. do 16:28 hod. v obci České Budějovice na ulici Jeronýmova u domu č. 21 v úseku označeném vodorovnou dopravní značkou V12c (zákaz zastavení). U vozidla se nikdo nezdržoval, proto příslušníci městské policie pořídili příslušnou fotodokumentaci a v 16:28 hod. umístili na vozidlo vyplněný tiskopis vyrozumění o porušení pravidel. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát výzvou ze dne 26. 1. 2016 adresovanou stěžovatelce jakožto provozovatelce vozidla ji vyzval k uhrazení částky ve výši 300 Kč, event. ke sdělení totožnosti řidiče vozidla. Tuto částku stěžovatelka ve stanovené lhůtě neuhradila a prostřednictvím svého zmocněnce (ODVOZ VOZU s. r. o.) magistrátu sdělila, že řidičem vozidla v době spáchání přestupku byl L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Magistrát následně zaslal uvedenému řidiči předvolání k podání vysvětlení. Zásilka však byla provozovatelem poštovních služeb vrácena jako nedoručená s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Magistrát poté ověřením v registru obyvatel zjistil, že stěžovatelkou uvedeným osobním údajům řidiče neodpovídá žádný záznam. Protože nebyla zjištěna totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku, magistrát dne 24. 3. 2016 věc odložil podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Po odložení věci magistrát dne 24. 3. 2016 vydal příkaz k uložení sankce, jímž stěžovatelce uložil pokutu za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto příkazu podala stěžovatelka odpor. V oznámení o pokračování v řízení o správním deliktu ze dne 5. 4. 2016, které bylo téhož dne doručeno zmocněnci stěžovatelky, magistrát stěžovatelce oznámil, že ve dnech od 25. 4. 2016 do 27. 4. 2016 se může v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim i ke způsobu jejich zjištění a případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti stěžovatelka nevyužila. Dne 27. 4. 2016 byl učiněn záznam do spisu o provedení důkazů listinami. Následně dne 28. 4. 2016 magistrát rozhodl ve věci na základě důkazů založených ve spise a uložil stěžovatelce pokutu za správní delikt. Proti

tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala odvolání, které bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

[20] Otázkou, zda je nutno účastníka řízení vždy předem vyrozumět o provedení důkazu listinou a zda je třeba o tomto úkonu sepsat protokol, se Nejvyššího správního soudu již zabýval v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 – 53. V tomto rozsudku uvedl, že *„Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu* (ze dne 7. 1. 2016. č. j. 9 As 139/2015 – 30, stejně jako v nyní posuzované věci – pozn. NSS), *nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“*

[21] Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž magistrát vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatelka byla obeznámena s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstala pasivní. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se magistrát s důkazy bezprostředně seznámil, jako tomu bylo v případě posuzovaném rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS, kde šlo o provedení důkazu promítáním audiovizuálního záznamu před kolektivním správním orgánem. Stěžovatelka tak nenabídla soudu žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno usoudit, že jí namítané vady řízení mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Proto tato námitka, kdy stěžovatelka zpochybňovala toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.

[22] Rovněž námitka stěžovatelky, že krajský soud měl řízení o žalobě přerušit, je nedůvodná. Je nespornou skutečností, že v době podání žaloby bylo vedeno u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 řízení o návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Nejvyšší správní soud se nicméně domnívá, že podání tohoto návrhu nebylo důvodem pro přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle něj platí: *„Předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže (...) zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.“* Jde tedy pouze o přerušení fakultativní, nikoli obligatorní. Zároveň nebyly splněny ani podmínky pro obligatorní přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ten dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byl návrh Ústavnímu soudu předložen. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že Ústavní soud předmětný návrh zamítl nálezem ze dne 16. 5. 2018.

[23] Krajský soud rovněž nepochybil, když v souvislosti s námitkou stěžovatelky ohledně neústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40. Důvodem je skutečnost, že v tomto rozsudku se zdejší soud podrobně zabýval právě ústavností právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu. Nelze přehlédnout, že Nejvyšší správní soud tyto úvahy pojal zcela obecně bez návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti posuzovaného případu a v předmětném rozsudku je uvedl toliko jako *obiter dictum*. Takto formulované závěry mají obecnou platnost a krajskému soudu proto nic nebránilo na tyto závěry odkázat i nyní posuzované věci.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu